

[Arne Bertelsen.]

eller arbejderens daglige pligt til at gå med sine små røntgenplader i lommen og se, hvor meget de var sværtet.

Vort parti kan stemme for ændringsforslag nr. 1 og vil også stemme for mindretallets ændringsforslag.

Nu har jeg siddet og fået hovedpine af denne grelle anglicisme, „nuklear“, og jeg har ligesom det ærede medlem hr. Morten Lange lidt svært ved at tage den. Nogle siger „nuklear“ hver anden gang og „nukleær“ hver anden gang — den højtærede justitsminister kan ikke lide ordet „nukleær“. Men nu er der jo forskellige grader af barbarlatin; man begynder med køkkenlatin, lovlatin og juristlatin, og på et noget højere stadium kommer biologlatin og lægelatin. Jeg vil gerne indrømme, at det ikke er klassikerlatin, vi taler alle sammen; men det hedder „nukleær“, for det hedder „nucleus“; det har gennem det sidste par hundrede år heddet „nukleær“ i dansk latinsk sprogbrug, og det bliver meget svært for os at vænne os til det andet — rent bortset fra at det slet ikke alene gælder stråling fra kernen, så derfor er ordet overhovedet ikke dækkende. Det kan jo lige så godt være elektroner, og der er også mange andre former for kerner, f. eks. cellekerner — det var det ærede medlem hr. Morten Lange også inde på. Ordet er dårligt, og jeg kan ikke helt følge ordføreren for socialdemokratiet, det ærede medlem hr. Waldemar Laursens udtalelse om, at der ikke er tvivl om dets overgang til dansk sprog, for det strider fuldstændig imod dansk anvendelse af latin. Men lad os nu gå med til det.

Det var i og for sig alt, hvad jeg ville sige. Der var noget om, at den højtærede justitsminister havde ventet, at vi alle sammen ville æde af hånden, og at han var lidt skuffet over, at det ikke var tilfældet. Han havde også lovet os nogle lækkerbiskener under udvalgsbehandlingen, men dem har jeg altså ikke set noget til.

Justitsministeren (*Hans Hækkerup*): Jeg vil gerne takke udvalget for indstillingen, idet jeg faktisk forstår det sådan, at når vi her ved anden behandling har klaret op med ændringsforslagene, vil det høje ting enstemmigt gå ind for lovforslaget.

Det ærede medlem hr. Morten Lange vendte igen tilbage til det centrale spørgsmål om lovens titel og fik her en videnskabelig og ganske pudsig støtte af det ærede medlem hr. Arne Bertelsen. Vi har jo diskuteret spørgsmålet i udvalget, og jeg havde det indtryk, at det ærede medlem hr. Morten Lange dér affandt sig med, at vi fastholdt denne titel, og at det ærede medlem også var indstillet på, at det ikke gik med det „nukleære“. Jeg allierede mig endda her med dansk sprogævn, der sagde, at det lød meget bedre med „nukleær“. Men lad os nu ikke spille tiden med det; det problem er jo afgjort.

Lad os vende os til de mere alvorlige problemer. Det ærede medlem hr. Arne Bertelsen vendte sig mod lovforslaget, idet han faktisk fandt, at det var urimeligt, både for så vidt angik det erstatningsretlige og det strafferetlige — sådan måtte jeg opfatte det, medmindre jeg har hørt forkert. Det vil altså sige, at det ærede medlem faktisk er imod selve lovforslaget og det princip, lovforslaget bygger på; men det vil jo vise sig ved afstemningen.

Det ærede medlem hr. Per Federspiel gjorde to væsentlige synspunkter gældende, som giver mig anledning til at fremsætte nogle betragtninger. Det ærede medlem nævnte, at man måske burde have en revisionsbestemmelse. Spørgsmålet blev rejst i udvalget, men jeg fandt ikke en revisionsbestemmelse rigtig, bl. a. ud fra den rent principielle betragtning, at det er mit indtryk, at vi er meget tilbøjelige til at udruste love med revisionsbestemmelser, som viser sig ikke at have andet indhold, end at vi, når bestemmelsen er udløbet, tager sagen op til behandling i folketinget og forlænger loven uændret med en ny revisionsbestemmelse. Det kan vi gøre indtil flere gange, før det ender med, at vi stryger revisionsbestemmelsen. Sandheden er jo da endelig den, at ønsker man en lov revideret, står det såvel regeringen som hvert enkelt medlem af det høje ting frit at rejse spørgsmålet.

Hvad specielt denne lov angår, vil det næppe være muligt at fastsætte en revisionsbestemmelse til et åremål, som kunne begrundes blot nogenlunde rimeligt. Dertil kommer, at vi må regne med, at loven inden for en relativt kort tid må tages op til